

1888 este anul când Hristos a fost răstignit din nou în mijlocul poporului Său. A venit din nou „la ai Săi,” conform făgăduinței din Maleahi: „Și deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutați; Solul legământului, pe care-L doriți” (Maleahi 3:1).

Dar ai Săi nu L-au primit, deoarece așteptau o altfel de venire, și o altfel de intrare în templu. Nu doreau să participe la Nuntă ca Mireasă, așa cum li se propunea. Ei se vedeau doar în rolul de oaspeți la masa festivă. Problema este că nu există masă festivă fără Nuntă, iar acest lucru elementar scapă încă bisericii lui Hristos de astăzi.

Apocalipsa capitolul 19 spune că guvernarea divină se află într-o criză de proporții. O criză pe care doar Nunta Mielului o poate rezolva: Dumnezeu nu se mai află pe tron. A încetat să „împărătească,” în limbajul inspirației.

Dar Ioan participă la o scenă în viitor, o scenă de efuziune cerească pe care Universul nu a mai trăit-o niciodată: „Dumnezeul nostru a început din nou să împărătească!” este strigătul lor triumfător, ca vuietul unor ape mari, ca bubuitul unor tunete puternice.

De ce abia acum? Da, abia acum, deoarece până în acest moment Dumnezeu a fost în boxa acuzaților, sub privirile scrutătoare ale inteligențelor cerești, și sub acuzațiile permanente ale locuitorilor pământului. A fost eliberat, și a început să împărătească, doar datorită faptului că a avut loc Nunta Mielului. Iar Nunta Mielului a putut avea loc doar datorită faptului că Mireasa s-a pregătit, și de aceea i s-a dat să se îmbrace cu haine de in subțire, strălucitor și curat.

Ce sens are acest limbaj metaforic? Ce înseamnă el pentru omul de rând al secolului 21?

Concis, înseamnă că ceea ce s-a stricat în Eden trebuie refăcut în Apocalipsa. Haina de lumină refuzată de Adam și Eva trebuie oferită din nou omenirii. Haina de lumină nu era decât dovada exterioară a prezenței divinității în interior. Ca toate ființele create din univers, omul este o locuință pentru Creator, un Templu. Haina de in subțire înseamnă lumina Șekinei care învăluia corpul uman.

Când Creatorul a fost gonit din primele Sale temple, lumina s-a stins, haina a dispărut. A apărut nevoia de frunze de smochin, pe care omenirea încă le poartă fără să înțeleagă tragedia de proporții în care se complăce.

Această gravă anomalie trebuie reparată. Despre ea se vorbește peste tot în Scriptură: Sfântul locaș trebuie curățit, restaurat, refăcut, îndreptățit, adus la starea lui inițială. Cu alte cuvinte, omul, locuința lui Dumnezeu, trebuie adus la starea lui dinainte de căderea lui Adam.

Aceasta a dorit Dumnezeu să facă în 1888. Cu 40 de ani mai înainte, El reușise să cheme din mijlocul Filadelfiei un popor care L-a urmat la ușa Sanctuarului, adică aproape de momentul și locul în care se poate produce Nunta, unirea dintre divin și uman.

Au fost rugați să aștepte puțin, deoarece Hristos mai avea de făcut o lucrare, la fel de importantă: Trebuia realizată ștergerea păcatelor pentru sfinții celorlalte generații,

acum adormiți în Hristos, operație executată asupra copiei lor din memoriile cerești. Înainte ca Nunta să aibă loc cu generația în viață, ea trebuia încheiată cu sfinții adormiți în Hristos, acei oameni care au murit în credința că Sămânța femeii va zdrobi capul Șarpelui.

Acum, în 1888, la patruzeci de ani de atunci, guvernarea divină era gata să treacă la vindecarea generației în viață a urmașilor lui Hristos, la reconectarea lor la Izvorul Vieții. De aceea le-a trimis „o foarte prețioasă solie” prin frații Waggoner și Jones. Solia era, în esență, o descoperire mai proeminentă a neprihăririi lui Hristos. Erau ajutați să vadă ceea ce le scăpase, și era esențial: Taina lui Dumnezeu, care trebuia încheiată – adică descoperită, înțeleasă, acceptată – era locuirea, revenirea lui Dumnezeu în templul Său părăsit și întinat. Dumnezeu locuind în trup păcătos. Solul legământului revenit în locuința Sa.

Așa ceva trebuia să aibă loc la Minneapolis, în 1888, dacă poporul s-ar fi arătat dispus să asculte ce are Domnul de spus. Dar lumina despre neprihănirea lui Hristos a fost întâmpinată cu o fermă și inexplicabilă atitudine de împotrivire și dispreț.

Oamenii de frunte ai bisericii, Butler, Smith, Nicola, Morrison, Miller, Healey, Underwood, Fargo, Larson, Colcord, Belden, Eldridge, Van Horn, Lindsay, au refuzat să înainteze în slava crescândă a soliei îngerului al treilea. Au încercat de două ori să blocheze prin vot accesul la amvon al celor doi soli, Jones și Waggoner. Doar intervenția categorică a sorei White a împiedicat această nebunie clericală, care ar fi însemnat sinucidere denominațională. În rapoartele cerești a fost consemnată evaluarea deplorabilă: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” (The EGW 1888 Materials, 1229).

Da. La Minneapolis erau în joc interese majore pentru guvernarea divină, pe care frații le-au tratat cu batjocură și dispreț.

***